

Tedaj je pa planil Manči na nogé in je zažarél v rdeča lica.

»Kaj, ali še ni vse izplačano?«

»Še zmerom ne vse!« je pritrdil oče in je nagnil glavo globoko k mizi.

Manči je posegel z rokó naglo v žep in je potegnil iz njega veliko nabasano denarnico. Odprl jo je, zažrabil polno pest modro-zelenih bankovcev in jih položil na mizo pred očeta.

»Alí bo zadostí?« je vprašal.

Oče je naglo štel in je preštel.

»Zadostí, čisto zadostí!« je rekel radostno.

Pogovor se je potem pletel naprej. Tudi Rozalka, ki je bila že veliko deklet, je mnogo govorila. Silva se je pa smejala s svojim srebrnim, zvonkdonečim glasom.

O mraku je pa vstopil hrupoma Klanškov Polde v izbo. Ko je zapazil pri mizi mladega gospoda, ga je takoj spoznal.

»O Manči, lepó pozdravljen! . . . Po desetih letih si nas veselo došel!«

Podal mu je naglo desnico in je prisedel k mizi. Polič je bil prazen, pa ga je Rozalka urno pograbila in je odhitela v klet. Kmalu se je vrnila in postavila v pozdrav posodico vina na beli prt. Mati pa je bila napravila med tem luč.

»No, kakó kaj?« se je nagnil Polde k Mančetu. »Ti gre dobro, hé?«

»Dobro, hvala Božu!« je rekel Manči s smehom okrog mehkih, rdečih ust.

Radostnih obrazov in žarkogorečih oči so se potem menili o nekdanjih časih. Manči je povedal, da je krojač Volbenk Krejči umrl na jetiki in da si je zlomil mizar Miha nekoč po neumnosti levo roko.

Razgovarjali so se domače in prijazno. Vsem skupaj pa so bila prsa takó polna prazničnega veselja, kakor da se je prikazalo iz mraka toplo solnce in jih svatovsko pozdravilo . . .

Tebi, mladina!

Kar je zemlji solnce jasno,
ki ji daje bujno rast,
kar so vrtom ljubke rože,
ki dehte vonjavo, slast:

to nedolžnost, o mladina,
tvoj je najljubkejši kras,
tvoja sreča in miloba,
tvoj deviški, čisti pas.

Kaj je lepšega na svetu
kot nedolžnost in mladost,
če se v bratski zvezi druží
in rodi na svet krepost!

A. L.

